

La caravana com a metàfora

«La sensació d'improvisació fa feredat. I l'alegria amb la que la ciutadania donem la benvinguda a qualsevol novetat "popular" és lamentable»

Si hem de fer cas de les fotos les xarxes socials i de les notícies de retards i problemes de trànsit que hi ha aquest estiu, val a dir que ens estem marcant unes vacances èpiques. I merescudes, segur. Sortint de la por de la pandèmia i amb una crisi galopant és comprensible tenir ganes d'escampar la boira. Carregar piles, en diuen els moderns. Sembla que la guerra d'Ucraïna que tant ens preocupava fa uns mesos s'ha acabat, que el setembre no vindrà una recessió del nivell de l'Apocalipsi, i que tampoc que el model educatiu català segueix en perill com veiem amb el Suprem i el 25% de castellà. Però ja se sap, és llei de vida. Fem vacances. I si de cas aquelles converses que hem de tenir com a societat i que ja sabem com acabaran ja les tindrem més tard. Passat Nadal, que tampoc cal amargar les festes a ningú. Tenim un país que és com una parella que no vol saber com està, perquè ho sospita. Ni Govern ni oposició estan ajudant gaire a res, sense diàleg ni solucions i amb la societat civil esperant i esperant.

I trobo una bona metàfora en el caos de trànsit a què ens hem acostumat. Molts han descobert que des que l'AP-7 no té peatges hi ha molt més trànsit que quan hi havia peatges (fa mesos que va això, però com que sembla que a Barcelona no afecta...). Deu ser difícil de preveure que quan una cosa deixa de ser de pagament s'usi més. Fem lleis com la dels 27 graus de temperatura que ens esmenem als dos dies. Per la pressió malèvola dels lobbies? No, pel sentit comú. La sensació d'improvisació fa feredat. I l'alegria amb la que la ciutadania donem la benvinguda a qualsevol novetat "popular" és lamentable. Perquè és immadura. A veure, un cop ens diuen ja no hi haurà peatges surten dues preguntes clares: ara això qui ho paga? I com es gestiona que hi hagi molt més trànsit? Doncs sembla que no gaire. I augmenten els accidents de trànsit, malauradament.

No es pot frivoltzar amb el tema -des del gener 20 persones han mort en aquesta via enguany-, però de moment només hi ha mesures per tal de reduir la velocitat permesa a l'autopista en uns 70 quilòmetres de trajecte, i poca cosa sobre les vies o l'estat del ferm (allò del transport públic ho deixem per un altre dia). Haurem de fer cas, és clar. I millorar la via que té una xifra més elevada de cotxes i camions de la península Ibèrica, què tal? De moment, el que ha anunciat el ministeri de Transports és que s'han licitat uns contractes per redactar els projectes d'ampliació de fer un quart carril a l'autopista entre Sant Celoni i Montornès del Vallès i entre Martorell i Vilafranca. Perquè sí, la culpa no és d'una companyia dolenta i assassina, la responsabilitat és del govern d'Espanya. Que ens diran que fa poc que hi són. On? A Espanya? Mentre era una concessió ja anava bé. I a més, els catalans anar pagant i repagant.

I mentrestant, anar fent caravana. L'altre dia, la nostra AP-7 de cada dia va quedar tallada en sentit nord -els tres carrils- durant hores per un camió que va quedar travessat a Fogars de la Selva. Un dilluns d'agost és tan bo i tan dolent per comprovar que no estem preparats. Ja podem fer cua. I anar-nos queixant internament, sense baixar les finestretes. Millor que no, perquè quan alcem la veu fem el ridícul. No és qüestió del ministeri o de la Generalitat. Les polítiques públiques poden millorar, segur que sí. Però l'actitud de tots plegats és poc excitant, diguem-ne. Arriba el moment d'alçar la mirada, passar de mirar-se els melics (el nostre i el del veí) i recuperar complicitats i fer coincidir mirades. De nou, és molt cansat tot plegat, i vés que el català empenyat no surti per una altra banda, ara.